

Arrest

nr. 175 507 van 29 september 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 juni 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), beide aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 170 384 van 23 juni 2016 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VAN ROSSEM en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, komt op 22 november 2010 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en vraagt op dezelfde dag asiel aan. Op 25 juli 2011 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 70 321 van 22 november 2011 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker.

1.2. Op 30 november 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.3. Op 12 december 2012 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 22 januari 2013 wordt een beslissing genomen tot niet inoverwegingneming (bijlage 2).

1.4. Op 21 maart 2016 wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.5. Op 14 juni 2016 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Dit is de eerste bestreden beslissing die aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis werd gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer die verklaart te heten⁽¹⁾:

(…)

In voorkomend geval, ALIAS: U. C. K. (…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1 :

■ *1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 27 :

■ *Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*

■ *Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*

Artikel 74/14:

■ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem werd betekend op 21.03.2016.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene kwam op 12.10.2010 het Schengengrondgebied binnen in het bezit van een visum geldig voor kort verblijf afgegeven door de Portugese diplomatieke autoriteiten in Abuja. Betrokkene diende op 22.11.2010 in België een asielaanvraag in. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 26.07.2011. Na een schorsend beroep werd betrokkene's asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 25.11.2011. Betrokkene ontving vervolgens op 07.12.2011 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 30.11.2011) geldig 30 dagen.

Betrokkene gaf echter geen gevolg aan dit bevel en deed op 25.11.2016 te Antwerpen een huwelijksaangifte met een Belgische onderdane (O., M. O. (...)). Op 31.03.2016 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen het huwelijk te voltrekken na negatief advies van het Parket van Antwerpen (van 29.03.2016) nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een huwelijk aan te gaan dat niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van voltrekking van huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Hoedanook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat Mevr O. (...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Nigeria of een ander land. Zowel betrokkene als Mevr O. (...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Het beroep tegen deze weigering tot voltrekking van huwelijk dat betrokkene indiende bij de Rechtbank van Eerste Aanleg houdt op zich geen schending in van artikel 8 van het EVRM. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat het huwelijk alsnog mag voltrokken worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van dit huwelijk.

Zowel betrokkene als Mevr O. (...) maakten in het verleden reeds gebruik van aliases. Betrokkene is gekend als P. C. (...) en Mevr O. (...) is gekend als A. B. (...), van Sierra Leoneanse nationaliteit. Door een alias te gebruiken trachtten zij reeds eerder hun ware identiteit te verbergen, waardoor er een risico op onderduiken bestaat.

Op 21.03.2016 werd aan betrokkene een bevel betekend om uiterlijk op 20.04.2016 het grondgebied te verlaten.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Nigeria.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem werd betekend op 21.03.2016.

*Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.
(...)"*

1.6. Op 14 juni 2016 wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing die op dezelfde dag aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem werd betekend op 21.03.2016. Verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- ☐ voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of
- een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkenes asielaanvraag (die helemaal niet onredelijk lang heeft geduurd) werd negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt. Het huwelijk dat betrokkene vervolgens wilde aangaan met een Belgische onderdane werd geweigerd door de Burgerlijke Stand van Antwerpen nadat werd vastgesteld dat betrokkene trachtte een huwelijk aan te gaan dat niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van voltrekking van huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat dit inreisverbod geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Hoedanook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat Mevr O. (...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Nigeria of een ander land. Zowel betrokkene als Mevr O. (...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Het beroep tegen deze weigering tot voltrekking van huwelijk dat betrokkene indiende bij de Rechtbank van Eerste Aanleg houdt op zich geen schending in van artikel 8 van het EVRM. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat het huwelijk alsnog mag voltrokken worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een intrekking van dit inreisverbod en een visumaanvraag indienen op grond van dit huwelijk.

Zowel betrokkene als Mevr O. (...) maakten in het verleden reeds gebruik van aliases. Betrokkene is gekend als P. C. (...) en Mevr O. (...) is gekend als A. B. (...), van Sierra Leoneanse nationaliteit. Door een alias te gebruiken trachtten zij reeds eerder hun ware identiteit te verbergen, waardoor er een risico op onderduiken bestaat.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen vooraangaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

2.2. Het administratief dossier bevindt zich tevens in het rechtsplegingsdossier van de zaak met nummer 190 344.

3. Over de ontvankelijkheid

De eerste bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Voor zover de verzoeker zich met zijn beroep zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In een eerste middel, dat gericht is tegen de eerste bestreden beslissing en dat bestaat uit drie onderdelen, voert de verzoeker de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. In de uiteenzetting van het middel wordt tevens gewag gemaakt van een schending van de artikelen 3, 6 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Verzoeker kreeg een bijlage 13 septies (bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering) betekend.

Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zullen art 3, 6 en 8 van het EVRM geschonden worden, indien verzoeker dient terug te keren naar Nigeria.

III.1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Als eerste schendt deze beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

A.M.M. Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."¹

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij onvoldoende afweging heeft gemaakt m.b.t. het familieleven van verzoeker.

*Verwerende partij weigert hier echter afdoende rekening mee te houden.
Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is van verwerende partij!*

Op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is alvorens de beslissing werd genomen.

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat er een ernstige afweging werd gemaakt m.b.t. het familieleven van verzoeker, hetgeen een flagrante schending uitmaakt van art 8 van het ERMV!

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker een stabiele en duurzame relatie onderhoudt met zijn partner die de Belgische nationaliteit heeft. Dit blijkt ook duidelijk uit het administratief dossier.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker een stabiele en duurzame relatie onderhoudt met zijn Belgische partner. Ze hebben zelfs samen een huwelijksaangifte gedaan.

Ze stelt louter dat de weigering en het bestaan van een werkelijk gezinsleven een contra-indicatie is.

*Verwerende partij onderzoekt zelfs niet de stabiele en duurzame relatie die tussen verzoeker en zijn partner bestaat. Ze stelt louter dat het huwelijk zou bestaan om het verwerven van een verblijfsrecht en niet voor het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners.
Dit is flagrant onwaar!*

Verzoeker en zijn partner hebben een duurzame relatie met elkaar, wat ook de vele foto's die ze samen hebben gemaakt bevestigen. Ook hebben verzoeker en zijn partner navraag gedaan voor een IVF-behandeling in juli 2015.

Het feit dat het koppel samen aan gezinsuitbreiding denkt en zelfs de nodige stappen ervoor onderneemt, wijst toch op een duurzame relatie!

Verzoeker woont ook samen met zijn Belgische partner, op haar adres.

Dat verzoeker ook is opgepakt alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding gekregen te hebben. Als verzoeker geen duurzame relatie zou hebben met zijn partner, waarom houdt de politie verzoeker dan aan op het adres van zijn vriendin?!

Dat op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is, alvorens de beslissing is genomen.

Dat een eventuele terugkeer van verzoeker naar Nigeria wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM.

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen.

Dat de partner van verzoeker een goed inkomen heeft en goed voor hem kan zorgen. Er kan van haar toch niet verwacht worden dat zij in België alles opgeeft om hem te vergezellen naar Nigeria. Zij heeft hier familie en een goed inkomen waarop zij kan terugvallen. Het is dan ook onverantwoord om gewoon te stellen dat zij hem vrijwillig kan volgen.

Dat verzoeker tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de Burgerlijke stand beroep heeft aangetekend.

Dat verwerende partij niet enkel mag stellen dat het voor verzoeker geen gevolgen zou meebrengen indien hij dient terug te keren naar zijn land van herkomst. Dat dit wel degelijk het geval zou zijn. Hij wenst hier een leven op te bouwen met zijn partner.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt hij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient het recht op een gezinsleven van verzoeker en zijn partner gerespecteerd te worden!

Verzoeker zijn langdurig verblijf, zijn integratie, het feit dat zijn partner de Belgische nationaliteit heeft en het feit dat hij geen strafbare feiten gepleegd heeft, verantwoorden wel degelijk dat verzoeker zijn aanvraag in België indient.

In afwachting van zijn beslissing dient hij wel degelijk in België te verblijven, zo niet zou hij zijn rechten schenden.

*Bovendien schendt de bestreden beslissing ook het motiveringsbeginsel
Dat de bestreden beslissing onjuist is en bovendien foutief gemotiveerd!*

De bestreden beslissing motiveert immers op geen enkele wijze waarom de vasthouding van verzoeker vereist is.

Men verwijst louter naar het feit dat verzoeker reeds eerder een bevel kreeg betekend om het grondgebied te verlaten.

Dat het adres van verzoeker gekend is, dat hij samenwoont met zijn partner en verzoeker geen gevaar uitmaakt voor de openbare orde. Hij heeft zich samen met zijn partner aangemeld bij de gemeente en diende een huwelijksaanvraag in.

Het feit dat verzoeker onverwacht is opgepakt op het adres van zijn vriendin bewijst toch overduidelijk dat verzoeker daar ook verblijft!

Verzoeker heeft tot op heden een blanco strafregister.

Dat de bestreden beslissing bijgevolg niet afdoende motiveert waarom verzoeker vastgehouden dient te worden

III.2. Schending van artikel 3 van het EVRM

De situatie in Nigeria is nog steeds zeer gevaarlijk. Boko Haram zaait er veel terreur. In bijlage vindt u verschillende krantenartikelen die dit staven. Er zijn daar de afgelopen maanden verschillende terroristische aanslagen gebeurd met heel wat doden tot gevolg.

Ook stelt het Belgische reisadvies: "Boko Haram is opnieuw actief in verschillende noordelijke deelstaten. Alle reizen naar de deelstaten Niger, Kaduna, Plateau, Nassarawa, Borno, Adamawa, Gombe, Yobe, Bauchi, Jigawa, Kano, Katsina, Zamfara, Sokoto en Kebbi worden dan formeel afgeraden"..

Indien verzoeker terug dient te keren naar zijn land van herkomst, zal art 3 EVRM geschonden worden. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf.(Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Verwerende partij faalt in zijn beslissing om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken. Uit verschillende bronnen in de media blijkt immers duidelijk dat de situatie in Nigeria nog steeds zeer onveilig is.

Verzoeker kan de bescherming van zijn overheid niet invoeren, hij kan dan ook niet terugkeren!! Ook zijn familie kan hem geen bescherming bieden.

Dat verwerende partij dit op geen enkele manier onderzoekt in zijn beslissing. Dit is flagrant onzorgvuldig!

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is en dat er een reële dreiging is voor de veiligheid van verzoeker.

III.3. Schending van artikel 6 van het EVRM

Verzoeker is vanuit Nigeria naar België gekomen waar hij zijn huidige vriendin leerde kennen, mevrouw O. M. O. (...).

Verzoeker heeft beroep ingediend tegen de weigeringsbeslissing van hun huwelijksaangifte door de ambtenaar van de Burgerlijke Stand.

Gezien de zwaarwegende gevolgen van deze procedure, kan hij België niet verlaten.

Hij wil namelijk persoonlijk kunnen aantonen dat de relatie die verzoeker heeft met zijn vriendin oprecht en duurzaam is.

Niet alleen verzoeker staat erop om persoonlijk aanwezig te zijn op de zitting, ook de rechtbank vereist een persoonlijke aanwezigheid van de partijen!

Hoe kan hij dit doen als hij zelfs niet meer op het grondgebied is?!

Immers artikel 6 van het EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces. Hij heeft het recht om het resultaat van deze procedure af te wachten.

Dit is gewoon het recht op het hebben van een behoorlijk proces, namelijk op behandeling van zijn vordering en het bekomen van een beslissing binnen een redelijke termijn.

Dat hij zich niet louter wenst te laten vertegenwoordigen door zijn raadsman, maar zelf aanwezig wenst te zijn om zijn verhaal te doen.

Dat hij het recht heeft om eerst duidelijkheid en een kans op herstel hieromtrent te ontvangen!

Dat hij zich beroept op artikel 6 van het EVRM dat hij recht heeft op een eerlijk proces en dat hij in afwachting hiervan in België kan verblijven.

Art 6 EVRM stelt: 'Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontszegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.'

Dat hij in ieder geval het recht heeft om hieromtrent eerst duidelijkheid te verwerven en zijn rechten te vrijwaren."

4.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In het enige middel gericht tegen de bijlage 13septies haalt verzoeker de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij betoogt dat een verwijdering naar Nigeria een schending inhoudt van de artikelen 3, 6 en 8 EVRM. Hij verwijt verwerende partij geen rekening te hebben gehouden met de stabiele en duurzame relatie die hij onderhoudt met zijn partner van Belgische nationaliteit. Hij stelt dat zijn partner zowel familie als een goed inkomen heeft in België waarop zij kan terugvallen. Hij vervolgt geen gevaar uit te maken voor de openbare orde en nationale veiligheid. Hij vervolgt dat de situatie in Nigeria nog steeds zeer gevaarlijk is. Indien hij zou moeten terugkeren naar Nigeria zou hij niet persoonlijk aanwezig kunnen zijn op de zitting n.a.v. het beroep ingediend tegen de weigeringsbeslissing van hun huwelijksaangifte door ambtenaar van de burgerlijke stand. De rechtbank zou een persoonlijke aanwezigheid van partijen vereisen.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing wel degelijk motiveert omtrent verzoekers relatie met zijn partner.

Echter, artikel 8 EVRM waarborgt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven. (EHRM, 15 juli 2003, Mokrani c. France, §23; EHRM, 26 maart 1992, Beldjoudi c. France, § 74; EHRM, 18 februari 1991, Moustaqim c. Belgique, §43) Met toepassing van een vaststaand beginsel van

internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren. (EHRM, 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga c. Belgique, §81; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, §43) De Staat is dus gemachtigd om voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de verwerende partij het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren op een zodanige wijze heeft uitgeoefend dat artikel 8 EVRM zou zijn geschonden.

Artikel 8 EVRM bevat geen definitie van de begrippen “familie- en gezinsleven” en “privéleven”. Het betreffen autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is. (zie: EHRM, 12 juli 2001, K. en T./ Finland, §150) De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

“Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V., 17 februari 2011, nr. 56 202)

Verzoeker beroept zich op het bestaan van een gezinsleven, doch gaat eraan voorbij dat de ambtenaar van de burgerlijke stand op 31.03.2016 een beslissing heeft genomen tot weigering van voltrekking van het huwelijk. In die beslissing werd onder meer gesteld dat het huwelijk enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel. Het is derhalve geenszins kennelijk onredelijk dat bij het nemen van de thans bestreden beslissing gesteld werd dat het negatief advies van het Parket en de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand een contra-indicatie vormen voor het bestaan van een gezinsleven.

Verzoeker was reeds op de hoogte gesteld van het feit dat de intentie om te huwen geen recht op verblijf geeft. Het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering d.d. 14.06.2016 (bijlage 13septies) werd immers onder meer gemotiveerd als volgt:

“(…)Op 31.03.2016 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen het huwelijk te voltrekken na negatief advies van het Parket van Antwerpen (van 29.03.2016) nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een huwelijk aan te gaan dat niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van voltrekking van huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Hoedanook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat Mevr O. (...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Nigeria of een ander land. Zowel betrokkene als Mevr O. (...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. (...)”

Daar verzoeker in eerste instantie het bestaan van een effectief gezinsleven niet kan aantonen, kan hij zich niet dienstig beroepen op de bescherming geboden door artikel 8 EVRM.

Daargelaten of er sprake is van een voldoende hecht en effectief beleefd gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, dient te worden opgemerkt dat uit illegaal verblijf, hetgeen overeenkomstig artikel 75 van de Vreemdelingenwet een misdrijf is, kunnen geen rechten worden geput.

Verzoekers voorgehouden feitelijk gezinsleven werd in België ontwikkeld op het ogenblik dat hij zich bewust was of diende te zijn van zijn illegale verblijfsstatus in België en aldus niet anders kon dan zich ervan bewust te zijn dat het voortbestaan van dit voorgehouden feitelijk gezinsleven in het Rijk precair was. Door zich te nestelen in illegaal verblijf tracht hij de Belgische Staat voor een “fait accompli” (vertaling: voldongen feit) te stellen, omstandigheden in welke het Europees Hof voor de Rechten van

de Mens vaststaand oordeelt dat de bescherming van artikel 8 EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan optreden. (EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70; EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §82)

Verzoeker toont niet aan zich in uitzonderlijke omstandigheden te bevinden, noch toont hij aan dat er onoverkomelijke hindernissen aanwezig zijn om het voorgehouden gezins- en privéleven in land van herkomst of elders te leiden.

De thans bestreden beslissing heeft als dusdanig slechts een tijdelijke scheiding tot gevolg. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening aan de wettelijke bepalingen, verstoort het voorgehouden gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM. (zie: RvV, 9 februari 2010, nr. 38 367).

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat er met alle elementen m.b.t. de voorgehouden relatie, rekening gehouden werd en afdoende gemotiveerd werd waarom de bestreden beslissing geen schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

Verder wordt in de bestreden beslissing melding gemaakt van de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen tot weigering van het voltrekken van het huwelijk na negatief advies van het Parket. Verder wordt er gemotiveerd dat het beroep dat werd ingediend tegen die weigeringsbeslissing bij de rechtbank van eerste aanleg geen schending inhoudt van artikel 8 EVRM en dat er geen verplichte persoonlijke verschijning is in het kader van die procedure. Vervolgens wordt gemotiveerd dat, indien de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat het huwelijk voltrokken mag worden, hij bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag kan indienen op grond van dit huwelijk

Verzoeker beperkt zich tot het betoog dat hij persoonlijk ter zitting aanwezig wil zijn, doch gaat voorbij aan de motivering die hieromtrent werd voorzien in de bestreden beslissing. Hij toont niet aan dat een persoonlijke verschijning vereist zou zijn en dat zijn belangen niet zouden kunnen worden behartigd door zijn raadsman ter zitting. Het loutere feit dat hij zelf liever aanwezig zou zijn, is geenszins afdoende om voorbij te gaan aan zijn illegaal verblijf, dat overigens niet betwist wordt.

Uit artikel 1253ter/2 van het Gerechtelijk Wetboek blijkt dat vorderingen die betrekking hebben op de weigering van wettelijke samenwoning zoals bedoeld in artikel 1476quater, vijfde lid, van het Burgerlijk Wetboek, niet ressorteren onder de gevallen waarin persoonlijke verschijning verplicht is. Uit de beschikking artikel 747 §1 Ger. W. die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, blijkt evenmin dat de rechtbank de persoonlijke verschijning van verzoeker uitdrukkelijk zou hebben bevolen.

Aangaande de schending van artikel 3 EVRM werd er reeds door de CGVS besloten dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig was en er geen schending van artikel 3 EVRM voorhanden is bij een repatriëring naar Nigeria, hetgeen bevestigd werd door Uw Raad op 25.11.2011.

Verzoeker gaat er verder aan voorbij dat zowel hij als zijn partner in het verleden gebruik gemaakt hebben van aliases teneinde hun ware identiteit te verbergen, waardoor er een risico op onderduiken bestaat.

Het middel gericht tegen de bijlage 13septies is niet ernstig."

4.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 7, eerste lid, 1°, artikel 27, §§ 1 en 3, en artikel 74/14, § 3,

4°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker *“op het Schengengrondgebied (verblijft) zonder een geldig visum”* en dat hij *“geen gevolg (heeft) gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem werd betekend op 21.03.2016”*. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Voor zover de verzoeker laat gelden dat *“(d)e bestreden beslissing (...) op geen enkele wijze (motiveert) waarom de vasthouding van verzoeker vereist is”*, kan worden verwezen naar wat hieromtrent *supra*, onder punt 3, werd uiteengezet.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.1.3.2. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 3, 6 en 8 van het EVRM.

4.1.3.2.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de eerste bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Te dezen verwijst de verzoeker naar zijn gezinsleven met mevrouw O., die de Belgische nationaliteit heeft. In de eerste bestreden beslissing wordt hieromtrent overwogen dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen, na negatief advies van het parket, het voorgenomen huwelijk weigerde te voltrekken nadat was vastgesteld dat het huwelijk niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Voorts wordt overwogen dat *“(d)e weigering van voltrekking van (het) huwelijk (...) een contra-indicatie (vormt) inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt”*. Gelet op het voorgaande kan de verzoeker niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat de verwerende partij *“op geen enkele wijze (...) rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker een stabiele en duurzame relatie onderhoudt met zijn partner die de Belgische nationaliteit heeft”*.

De verzoeker betwist dat hij enkel voornemens is om te huwen om een verblijfsrecht te bekomen en laat gelden dat hij en zijn partner samen veel foto's hebben laten maken en dat zij navraag hebben gedaan om een ivf-behandeling op te starten. Deze elementen zijn evenwel niet terug te vinden in het administratief dossier en werden evenmin bij het verzoekschrift gevoegd. Aldus beperkt de verzoeker zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van

bewijs. Tevens stipt de verzoeker aan dat hij werd opgepakt door de politie op het adres van zijn vriendin. Uit het loutere gegeven dat de verzoeker teruggevonden werd op het adres van mevrouw O. volgt, gelet op al het voorgaande, evenwel nog niet dat moet worden aangenomen dat hij een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met die persoon leidt.

De verzoeker blijft bijgevolg in gebreke om het bestaan van een (beschermenswaardig) gezinsleven en/of privéleven aan te tonen, zodat een schending van artikel 8 van het EVRM evenmin wordt aangetoond.

Ten overvloede wordt er op gewezen dat *in casu* niet wordt betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft. Hierbij oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat er, in tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar dat eerder onderzocht moet worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. Te dezen werpt de verzoeker op dat zijn partner een goed inkomen heeft en goed voor hem kan zorgen en dat van haar toch niet kan worden verwacht dat zij alles in België opgeeft om hem te vergezellen naar Nigeria. Met dit betoog maakt de verzoeker evenwel niet het bestaan van enige onoverkomelijke hinderpaal die het voortzetten van zijn voorgehouden gezinsleven in het land van herkomst of elders in de weg zou staan aannemelijk.

Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Te dezen blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing dat *“(z)owel betrokkene als Mevr O. (...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België”*. De verzoeker betwist dit niet. Gelet op het illegaal verblijf van de verzoeker, die zelfs niet voorhoudt, laat staan aantoon, ooit legaal in België verbleven te hebben, blijkt niet dat er op de verwerende partij, zo er al een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zou worden aangetoond, enige uit voormeld verdragsartikel afgeleide positieve verplichting zou rusten om de verzoeker op het grondgebied te gedogen vanwege zijn vermeende gezinsrelatie met mevrouw O. Bovendien, en nogmaals in de mate dat er al zou worden aangenomen dat er sprake zou zijn van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, blijkt uit alle voorliggende gegevens ontegensprekelijk dat de verzoeker wist (of behoorde te weten) dat zijn (illegale) verblijfssituatie tot gevolg had dat het voortbestaan van dit gezinsleven in België van bij het begin precair was.

Voorts wordt in de eerste bestreden beslissing gewezen op de mogelijkheid om, wanneer het beroep tegen de beslissing tot weigering tot voltrekking van het huwelijk zou worden ingewilligd, een aanvraag tot intrekking van het inreisverbod en een visumaanvraag in te dienen. De verzoeker betwist niet dat de eerste bestreden beslissing enkel tot gevolg heeft dat hij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten en dat het bevel niet uitsluit dat hij de opheffing van het hiermee gepaard gaande inreisverbod

vraagt op grond van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op een eventuele gezinshereniging in België.

Waar de verzoeker er nog op wijst dat er geen sprake is van strafbare feiten, noch dat hij een gevaar vormt voor de goede zeden en een blanco strafregister heeft, hetgeen kan worden verwacht van elke in België verblijvende vreemdeling, zijn deze gegevens nog niet van aard het kennelijk onredelijk of onevenredig karakter van de eerste bestreden beslissing te kunnen aantonen. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt geen disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoeker enerzijds, die *in se* erin bestaan om zijn vermeend gezinsleven verder te zetten in België hoewel hij niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de Vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.1.3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Te dezen verwijst de verzoeker naar een aantal krantenartikelen gevoegd bij zijn verzoekschrift en laat hij gelden dat Boko Haram veel terreur zaait in Nigeria, waar er de afgelopen maanden veel terroristische aanslagen plaatsvonden met heel wat doden tot gevolg. Voorts wijst de verzoeker erop dat hij de bescherming van zijn overheid niet kan invoeren en dat ook zijn familie hem geen bescherming kan bieden. Hij beperkt zich in zijn verzoekschrift evenwel tot loutere beweringen en brengt geen concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan (*cf. RvS* 20 mei 2005, nr. 144.754). Een verwijzing naar een algemene toestand in het land van herkomst, met name de aanvallen van Boko Haram, volstaat niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. De verzoeker moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist.

Waar de verzoeker nog verwijst naar een reisadvies van de Dienst Buitenlandse Zaken en opwerpt dat Boko Haram opnieuw actief is in verschillende noordelijke deelstaten en dat reizen naar verschillende deelstaten formeel worden afgeraden, wordt erop gewezen dat zoals de verzoeker zelf aangeeft uit het reisadvies blijkt dat Boko Haram actief is in verschillende noordelijke deelstaten. De verzoeker beweert niet, en toont dus al zeker niet aan, dat hij afkomstig zou zijn uit een van die noordelijke deelstaten en dat hij zich, na zijn terugkeer, aldaar zou moeten gaan vestigen. Dit klemmt des te meer nu de verzoeker heeft verklaard afkomstig te zijn van Obinze, Imo State en in Boji, Imo State, te hebben verbleven. De verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij het risico loopt slachtoffer te worden van een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Bovendien toont hij, gelet op de regionale activiteiten van Boko Haram en zijn verblijfplaatsen in Nigeria, niet aan dat de verwerende partij enig verder onderzoek had moeten doen naar een mogelijke schending van de voormelde bepaling.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.1.3.2.3. In een derde middelenonderdeel voert de verzoeker aan dat hij een beroep heeft ingediend tegen de beslissing tot weigering van de voltrekking van het huwelijk en laat hij gelden dat hij persoonlijk aanwezig wenst te zijn op de terechtzitting daar en dat de rechtbank tevens zijn persoonlijke aanwezigheid vereist.

Artikel 6 van het EVRM heeft enkel betrekking op burgerlijke en strafrechtelijke zaken. De schending van artikel 6 van het EVRM kan dus niet dienstig worden aangevoerd tegen beslissingen die verband houden met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben. Het vreemdelingenrecht is een politiek recht (*RvS* 22 juli 2001, nr. 96.915). Ook het EHRM heeft in zijn arrest nr. 39652/98 van 5 oktober 2000, in de zaak Maaouia tegen Frankrijk, beslist dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM.

Bovendien toont de verzoeker niet aan waarom het gegeven dat er een procedure loopt tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand tot weigering van de voltrekking van het huwelijk ertoe zou moeten leiden dat geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgegeven. De verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat zijn aanwezigheid op het Belgisch grondgebied vereist is voor deze procedure en dat zijn belangen niet zouden kunnen worden behartigd door de raadsman die voor hem de procedure inleidde bij de rechtbank van eerste aanleg. Waar de verzoeker nog laat gelden dat hij niet alleen erop staat persoonlijk aanwezig te zijn op de zitting, doch ook dat de rechtbank de persoonlijke aanwezigheid van de partijen vereist, wordt erop gewezen dat dit niet wordt aangetoond. Dit kan alvast niet worden afgeleid uit het gegeven dat een rechtsdag werd bepaald.

Een schending van artikel 6 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.1.3.2.4. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de eerste bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 3, 6 en 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

4.1.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

4.1.3.4. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de eerste bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

4.1.3.5. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel, dat gericht is tegen de tweede bestreden beslissing en dat bestaat uit drie onderdelen, voert de verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. In de uiteenzetting van het middel wordt tevens gewag gemaakt van een schending van de artikelen 3, 6 en 8 van het EVRM en van het vertrouwensbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Verzoeker kreeg een bijlage 13 sexies (inreisverbod) betekend.

Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zullen de art. 3, art 6 en 8 van het EVRM geschonden worden, indien verzoeker dient terug te keren naar Nigeria en gedurende drie jaar de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet mag betreden.

IV.1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Ten eerste schendt de beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel

A.M.M. Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: “De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming.”²

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die dit inreisverbod zou hebben op het familiale leven van verzoeker. Men stelt dat zijn partner hem kan volgen naar Nigeria, zonder rekening te houden met het feit dat hij hier een onderkomen heeft, vrienden en familie waarop hij kan terugvallen. Men kan toch niet verlangen dat hij hier alles opgeeft?! Zij heeft hier een onderkomen en tewerkstelling. Men kan toch niet verwachten dat zij dat allemaal moet opgeven om naar een land te trekken waar zij al de zekerheden niet heeft (geen onderkomen, niemand die voor hen kan zorgen, ...)

Dat dit dan ook een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoeker, met betrekking tot de beslissing van een inreisverbod.

Dit wordt ook bevestigd in arrest 91.251 van 9 november 2012 van het Europees Hof: "De Raad stelt vast dat verzoeker de samenwoning met mevrouw T. en zijn kinderen heeft aangetoond aan de hand van de aangifte van adreswijziging op het gemeentehuis te O. op 2 juli 2012. Niettegenstaande de aangetoonde feitelijke samenwoning sinds 2 juli 2012 is de loutere samenwoning niet van aard om het bestaan van een beschermd gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken. Evenwel blijkt uit het motief in verband met het bepalen van de termijn van het inreisverbod niet dat verweerder rekening heeft gehouden met de aangetoonde samenwoning waarvan verweerder kennis had"

Uit het administratief dossier van verzoeker blijkt duidelijk dat er aan het gezinsleven van verzoeker met zijn partner niet getwijfeld kan worden. Verzoeker is opgepakt op het adres van zijn vriendin om hem over te brengen naar het gesloten centrum.

Bovendien houdt men evenmin afdoende rekening met het feit dat de partner van verzoeker de Belgische nationaliteit heeft.

Het is mogelijks wel zo dat een huwelijksaangifte geen automatisch recht geeft op verblijf op het grondgebied maar dat het ook geen afdoende motivering vormt van verwerende partij.

Zo stelt uw Raad in zijn arrest nr. 162 579 van 23.02.2016: "De Raad stelt vast dat uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verwerende partij op de hoogte was van de wettelijke samenwoning van de verzoekende partij met een legaal in België verblijvende persoon. Dit blijkt tevens uit de feitelijke weergave door de verwerende partij in de nota met opmerkingen. Hoewel verwerende partij aldus van dit gegeven op de hoogte was, blijkt noch uit het administratief dossier, noch uit het bestreden inreisverbod zelf dat zij met deze specifieke omstandigheid rekening heeft gehouden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. In de nota met opmerkingen geeft verwerende partij wel verschillende redenen waarom de wettelijke samenwoning niet van invloed is op de duur van het inreisverbod, maar dit is een a-posteriori motivering die niet vermag het vastgestelde gebrek aan zorgvuldigheid van het bestuur bij het treffen van het bestreden inreisverbod te herstellen."

Bovendien schendt deze stelling eveneens het vertrouwensbeginsel.

Uit recente rechtspraak van uw Raad blijkt immers duidelijk dat verwerende partij niet zonder meer de maximumtermijn van drie jaar kan opleggen, zonder enige afweging te maken in het dossier.

Dat uw Raad zich in arrest nr. 134 851 van 10.12.2014 reeds uitsprak:

"Gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod dient de Raad vast te stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk heeft gehandeld door een inreisverbod op te leggen voor de maximale termijn van drie jaar, zonder op afdoende wijze blij te geven van een onderzoek naar de specifieke omstandigheden van verzoekers. Daar verweerder niet kan volstaan met de enkele verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweed lid, 2° van de vreemdelingenwet, is de beslissing niet afdoende gemotiveerd."

De bestreden beslissing stelt louter: 'Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar'.

Dat verwerende partij geen onderzoek heeft uitgevoerd, of hiervan alleszins niets van is terug te vinden, en dit reeds in tegenspraak is met de arresten van de RVV.

Verwerende partij dient een grondig onderzoek te verrichten. Louter vermelden dat er een onderzoek is uitgevoerd, is onvoldoende!

Het mag duidelijk zijn dat ook hier verwerende partij erin gefaald heeft enige afweging te maken in het dossier van verzoeker en dat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!

Vervolgens schendt deze beslissing het motiveringsbeginsel

Dat de motivering m.b.t. het inreisverbod onvoldoende is.

Dat het duidelijk mag zijn dat verwerende partij gefaald heeft rekening te houden met art 74/11, §1 van de vreemdelingenwet; deze bepaald het volgende: “§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.”

Bovendien werden er reeds verschillende arresten van uw Raad uitgesproken, waaruit duidelijk blijkt dat verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen in het dossier van verzoeker alvorens een inreisverbod op te leggen.

Arrest nr. 92 111 van 27.11.2012 vermeldt immers het volgende: “ Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, op een onredelijke wijze heeft gehandeld. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen.”

Dat uw Raad dit nog eens bevestigt in zijn arrest nr. 166 264 van 21.04.2016:

“de duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen (RvS 26 juni 2013, nrs. 227 898 en 227.900).

De bestreden beslissing motiveert, met betrekking tot het inreisverbod, dat geen gevolg werd gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 januari 2013, zodat hij niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting. Dergelijk motief verklaart weliswaar waarom aan verzoeker een inreisverbod werd afgegeven, doch dient geen verantwoording voor het feit waarom bij weeromstuit voor de maximumtermijn van drie jaar werd gekozen.”

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die dit inreisverbod zou hebben voor verzoeker. Verzoeker mag immers 3 jaar het Belgisch grondgebied en de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet betreden.

Neemt men deze procedure eigenlijk nog au sérieux?! Verwerende partij weigert een afweging te maken van het familieleven van verzoeker!

Men haalt niet alleen drogredenen aan om hier geen rekening mee te houden, maar tracht kost wat kost een negatieve beslissing te nemen, zonder een afweging te maken in het dossier van verzoeker!

Het mag duidelijk zijn dat de oplegging van een inreisverbod wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM, gezien het feit dat de maximumtermijn werd opgelegd en geenszins een ‘tijdelijke verwijdering’ met zich zou meebrengen. Zijn partner bezit echter de Belgische nationaliteit en woont en werkt in België.

Verwerende partij weigert hier echter rekening mee te houden.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoeker en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen, met betrekking tot de beslissingen.

IV.2. Schending van art 6 van het EVRM

Verzoeker is vanuit Nigeria naar België gekomen waar hij zijn huidige vriendin leerde kennen, mevrouw O. M. O. (...).

Verzoeker heeft beroep ingediend tegen de weigeringsbeslissing van hun huwelijksaangifte door de ambtenaar van de Burgerlijke Stand.

Gezien de zwaarwegende gevolgen van deze procedure, kan hij België niet verlaten.

Hij wil namelijk persoonlijk kunnen aantonen dat de relatie die verzoeker heeft met zijn vriendin oprecht en duurzaam is.

Niet alleen verzoeker staat erop om persoonlijk aanwezig te zijn op de zitting, ook de rechtbank vereist een persoonlijke aanwezigheid van de partijen!

Hoe kan hij dit doen als hij zelfs niet meer op het grondgebied is?!

Immers artikel 6 van het EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces. Hij heeft het recht om het resultaat van deze procedure af te wachten.

Dit is gewoon het recht op het hebben van een behoorlijk proces, namelijk op behandeling van zijn vordering en het bekomen van een beslissing binnen een redelijke termijn.

Dat hij zich niet louter wenst te laten vertegenwoordigen door zijn raadsman, maar zelf aanwezig wenst te zijn om zijn verhaal te doen.

Dat hij het recht heeft om eerst duidelijkheid en een kans op herstel hieromtrent te ontvangen!

De impact van verzoeker terug te sturen naar zijn land van herkomst, een land waar hij niet veilig is, geen onderkomen heeft, waar hij niemand heeft die hem kan beschermen is veel groter/erger dan de gevolgen om verzoeker, in afwachting van een uitspraak over het lopende beroep, bij zijn partner te laten bij wie hij zich veilig voelt, hij een goed onderkomen heeft, hij niet ten laste van de staat valt en zijn gezinsleven samen met haar verder kan uitbouwen.

Dat hij zich beroept op artikel 6 van het EVRM dat hij recht heeft op een eerlijk proces en dat hij in afwachting hiervan in België kan verblijven.

Art 6 EVRM stelt: 'Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.'

Dat hij in ieder geval het recht heeft om hieromtrent eerst duidelijkheid te verwerven en zijn rechten te vrijwaren.

IV.3. Schending van artikel 3 van het EVRM

De situatie in Nigeria is nog steeds zeer gevaarlijk. Boko Haram zaait er veel terreur. In bijlage vindt u verschillende krantenartikelen die dit staven. Er zijn daar de afgelopen maanden verschillende terroristische aanslagen gebeurd met heel wat doden tot gevolg.

Ook stelt het Belgische reisadvies: "Boko Haram is opnieuw actief in verschillende noordelijke deelstaten. Alle reizen naar de deelstaten Niger, Kaduna, Plateau, Nassarawa, Borno, Adamawa, Gombe, Yobe, Bauchi, Jigawa, Kano, Katsina, Zamfara, Sokoto en Kebbi worden dan formeel afgeraden"..

Indien verzoeker terug dient te keren naar zijn land van herkomst, zal art 3 EVRM geschonden worden. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen”.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Verwerende partij faalt in zijn beslissing om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken. Uit verschillende bronnen in de media blijkt immers duidelijk dat de situatie in Nigeria nog steeds zeer onveilig is.

Verzoeker kan de bescherming van zijn overheid niet invoeren, hij kan dan ook niet terugkeren!! Ook zijn familie kan hem geen bescherming bieden, in België heeft hij een onderkomen en wordt hij onderhouden, iets wat hij in zijn land van herkomst niet heeft.

Dat verwerende partij dit op geen enkele manier onderzoekt in zijn beslissing. Dit is flagrant onzorgvuldig!

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is en dat er een reële dreiging is voor de veiligheid van verzoeker.

V. Besluit:

Dat gelet op het ernstig middel van verzoeker, verzoeker dan ook met aandrang vraagt huidige beslissingen te willen vernietigen en te schorsen omwille van de gebrekkige motivering onzorgvuldige behandeling en schending van het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel!!”

4.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In het enige middel gericht tegen de bijlage 13sexies haalt verzoeker een schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij betoogt dat er geen afweging gemaakt werd van de gevolgen van het inreisverbod op zijn familiaal leven. Men kan niet van zijn partner verwachten hier alles op te geven om naar een land te vertrekken waar zij al die zekerheden niet heeft (onderkomen tewerkstelling, vrienden en familie).

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker een inreisverbod werd opgelegd daar hij geen gevolg gegeven heeft aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, hetgeen niet door verzoeker wordt betwist.

In de bestreden beslissing werd er, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, wel degelijk rekening gehouden met zijn familiaal leven en motiveert hieromtrent als volgt:

“(…) Het huwelijk dat betrokkene vervolgens wilde aangaan met een Belgische onderdane werd geweigerd door de Burgerlijke Stand van Antwerpen nadat werd vastgesteld dat betrokkene trachtte een huwelijk aan te gaan dat niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van voltrekking van huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat dit inreisverbod geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Hoedanook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat Mevr O. (...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Nigeria of een ander land. Zowel betrokkene als Mevr O. (...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Het beroep tegen deze weigering tot voltrekking van huwelijk dat betrokkene indiende bij de Rechtbank van Eerste Aanleg houdt op zich geen schending in van artikel 8 van het EVRM. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene

kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat het huwelijk alsnog mag voltrokken worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een intrekking van dit inreisverbod en een visumaanvraag indienen op grond van dit huwelijk. (...)

Het feit dat verzoeksters partner niet gedwongen kan worden om verzoeker te vergezellen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Daarenboven toont verzoeker niet aan dat het voor zijn partner onmogelijk zou zijn om hem vrijwillig te vergezellen en of te komen opzoeken in het land van herkomst. Hij toont evenmin aan dat het onmogelijk zou zijn om het voorgehouden gezinsleven via de moderne communicatiemogelijkheden te onderhouden gedurende de tijd noodzakelijk om zich in regel te stellen met de Belgische verblijfsvoorwaarden.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het voorgehouden gezinsleven volledig werd uitgebouwd in illegaal verblijf, op een ogenblik dat beide partijen zich bewust waren van verzoekers precair verblijf en dat uit illegaal verblijf, hetgeen overeenkomstig artikel 75 van de Vreemdelingenwet een misdrijf is, geen rechten kunnen worden geput.

Het middel gericht tegen de bijlage 13sexies is niet ernstig."

4.2.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker nergens in zijn verzoekschrift uiteen op welke wijze hij het gelijkheidsbeginsel door de tweede bestreden beslissing geschonden acht. Het tweede middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

4.2.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *"afdoende"* wijze. Het begrip *"afdoende"* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de tweede bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite waarom de verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd, met name omdat hij geen gevolg heeft gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste hem werd betekend op 21 maart 2016. Daarnaast worden in de tweede bestreden beslissing de elementen aangehaald waarom een inreisverbod van drie jaar proportioneel wordt geacht, met name het gegeven dat de asielaanvraag van de verzoeker negatief werd afgesloten zodat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt, dat de voltrekking van zijn huwelijk met een Belgische onderdane door de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen werd geweigerd *"nadat werd vastgesteld dat betrokkene trachtte een huwelijk aan te gaan dat niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht"*, de verzoeker voorts niet heeft aangetoond dat hij zijn gezinsleven niet zou kunnen verderzetten in zijn land van herkomst en het mogelijk is om, indien zijn beroep tegen de beslissing tot weigering tot voltrekking van het huwelijk zou worden ingewilligd, een intrekking van het inreisverbod en een visumaanvraag in te dienen, zodat het inreisverbod geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt en dat zowel de verzoeker als zijn vermeende partner in het verleden aliases hebben gebruikt en dus hun ware identiteit trachtten te verbergen, zodat er een risico op onderduiken bestaat. Tevens wordt in de beslissing gewezen op het belang van immigratiecontrole, op de hardnekkigheid van de verzoeker om illegaal op het grondgebied te verblijven en op het gegeven dat uit het onderzoek van het dossier niet blijkt dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en

feitelijke gegevens de tweede bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de tweede bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.2.3.3. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de tweede bestreden beslissing is genomen, en de artikelen 3, 6 en 8 van het EVRM.

4.2.3.3.1. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet volgt dat de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen “indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan” of “indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”. Uit de bewoordingen van deze bepaling blijkt dat het niet om een mogelijkheid, maar om een verplichting gaat. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”. Te dezen wordt aan de verzoeker om de hierboven reeds genoemde redenen een inreisverbod van drie jaar opgelegd.

De verzoeker werpt op dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van zijn geval. Uit de motieven van de tweede bestreden beslissing blijkt evenwel duidelijk dat rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak, meer bepaald dat de asielaanvraag van de verzoeker negatief werd afgesloten, dat het huwelijk dat hij wenste aan te gaan met een Belg werd geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen nadat was vastgesteld dat het huwelijk niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van verblijfsrecht, dat zowel de verzoeker als zijn partner in het verleden gebruik hebben gemaakt van aliases en dus hun ware identiteit trachtten te verbergen zodat er een risico op onderduiken is, en de hardnekkigheid van de verzoeker om illegaal op het grondgebied te verblijven. Gelet op het voorgaande (zie ook *supra*, onder punt 4.2.3.2.) kan de verzoeker niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat de tweede bestreden beslissing geen afweging maakt met de gevolgen die deze beslissing heeft op zijn familiaal leven.

Voorts laat de verzoeker gelden dat in de tweede bestreden beslissing wordt overwogen dat zijn partner hem kan volgen naar Nigeria, zonder evenwel in rekening te brengen dat hij hier een onderkomen en vrienden en familie heeft op wie hij kan terugvallen en dat zijn partner hier een onderkomen en tewerkstelling heeft en dat niet van haar kan worden verwacht dat zij dit opgeeft om naar een land te gaan waar zij geen onderkomen heeft en niemand die voor haar kan zorgen. Hij maakt evenwel niet aannemelijk waarom deze elementen, in het licht van de hierboven genoemde concrete overwegingen van de tweede bestreden beslissing, een weerslag zouden moeten hebben op de duur van het inreisverbod. De verzoeker laat voorts gelden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet alleen drogredenen aanhaalt om geen rekening te houden met zijn familieleven, maar ook “*kost wat kost (tracht) een negatieve beslissing te nemen*”, doch hij laat na te duiden welke concrete redenen hij

als “drogredenen” beschouwt en waarom hij deze dan bedrieglijk acht. Ook de bewering dat de gemachtigde “*kost wat kost (tracht) een negatieve beslissing te nemen*” wordt niet *in concreto* gestaafd of onderbouwd door enig begin van bewijs en kan in ieder geval niet worden afgeleid uit het loutere feit dat de tweede bestreden beslissing werd genomen.

De verzoeker laat gelden dat niet kan worden getwijfeld aan zijn gezinsleven met zijn partner, nu hij op het adres van zijn vriendin werd opgepakt. Evenwel wordt in de tweede bestreden beslissing overwogen dat “(h)et huwelijk dat betrokkene vervolgens wilde aangaan met een Belgische onderdane werd geweigerd door de Burgerlijke Stand van Antwerpen nadat werd vastgesteld dat betrokkene trachtte een huwelijk aan te gaan dat niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht” en dat “(d)e weigering van voltrekking van huwelijk (...) een contra-indicatie (vormt) inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat dit inreisverbod geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt”. De verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat deze overwegingen feitelijk onjuist, dan wel kennelijk onredelijk zijn. Ook kan uit de loutere omstandigheid dat de verzoeker “*is opgepakt op het adres van zijn vriendin om hem over te brengen naar het gesloten centrum*” niet worden afgeleid dat hij met haar een gezinsleven leidt dat gericht is op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners en aldus een specifieke omstandigheid uitmaakt die had moeten leiden tot het afgeven van een inreisverbod met een duur die korter is dan drie jaar.

Voorts werpt de verzoeker op dat niet afdoende rekening wordt gehouden met het feit dat zijn partner de Belgische nationaliteit heeft. In de tweede bestreden beslissing wordt hieromtrent overwogen dat de verzoeker “(h)oedanook niet aan(toont) dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst”, dat “(h)et louter feit dat Mevr O. (...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten (...) niet (maakt) dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Nigeria of een ander land” en dat “(z)owel betrokkene als Mevr O. (...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België”. Aldus blijkt dat wel degelijk (minstens impliciet) rekening werd gehouden met de Belgische nationaliteit van de voorgehouden partner van de verzoeker.

Waar de verzoeker in het eerste onderdeel tenslotte nog verwijst naar de arresten met nrs. 91 251 van 9 november 2012, 162 579 van 23 februari 2016, 134 851 van 10 december 2014, 92 111 van 27 november 2012, 166 264 van 21 april 2016 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont de verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, nu in tegenstelling tot de arresten waarnaar de verzoeker verwijst *in casu* zijn vermeende gezinsleven wel degelijk in rekening werd gebracht bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, er wel degelijk rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van zijn geval en er geenszins zonder onderzoek naar de specifieke omstandigheden van zijn geval werd overgegaan tot het opleggen van een inreisverbod voor de maximale termijn van drie jaar. Aldus laat de verzoeker na om de concrete motieven van de tweede bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

4.2.3.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Te dezen verwijst de verzoeker naar zijn gezinsleven met zijn Belgische partner. In de tweede bestreden beslissing wordt omtrent het gezinsleven van de verzoeker evenwel overwogen dat *"(h)et huwelijk dat betrokkene vervolgens wilde aangaan met een Belgische onderdane werd geweigerd door de Burgerlijke Stand van Antwerpen nadat werd vastgesteld dat betrokkene trachtte een huwelijk aan te gaan dat niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht"* en dat *"(d)e weigering van voltrekking van huwelijk (...) een contraindicatie (vormt) inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat dit inreisverbod geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt"*. De verzoeker meent dat uit het administratief dossier blijkt dat aan zijn gezinsleven niet kan worden getwijfeld omdat hij op het adres van zijn vriendin werd opgepakt. Uit het loutere gegeven dat de verzoeker teruggevonden werd op het adres van mevrouw O. blijkt, gelet op al het voorgaande, evenwel nog geen beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De verzoeker blijft bijgevolg in gebreke om het bestaan van een (beschermenswaardig) gezinsleven en/of privéleven aan te tonen, zodat een schending van artikel 8 van het EVRM evenmin wordt aangetoond.

Ten overvloede wordt erop gewezen dat *in casu* niet wordt betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar dat eerder onderzocht moet worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89). Te dezen wordt hieromtrent in de tweede bestreden beslissing overwogen dat de verzoeker hoe dan ook *"niet aan(toont) dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst"* en dat *"(h)et louter feit dat Mevr O. (...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten (...) niet (maakt) dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Nigeria of een ander land"*. De verzoeker laat gelden dat in de tweede bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met het gegeven dat hij hier een onderkomen en vrienden en familie heeft op wie hij kan terugvallen en dat zijn partner hier een onderkomen en tewerkstelling heeft en dat niet van haar kan worden verwacht dat zij dit opgeeft om naar een land te gaan waar zij geen onderkomen heeft en niemand die voor haar kan zorgen. Hij toont hiermee evenwel niet aan dat hij zijn vermeende gezinsleven of privéleven niet elders zou kunnen uitoefenen.

Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM

17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Te dezen wordt in de tweede bestreden beslissing vastgesteld dat “(z)owel betrokkene als Mevr O. (...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België”. De verzoeker betwist deze vaststelling niet. Gelet op het illegaal verblijf van de verzoeker, die zelfs niet voorhoudt, laat staan aantoon, ooit legaal in België verbleven te hebben, blijkt niet dat er op de verwerende partij, zo er al een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zou worden aangetoond, enige uit voormeld verdragsartikel afgeleide positieve verplichting zou rusten om de verzoeker op het grondgebied te gedogen vanwege zijn vermeende gezinsrelatie met mevrouw O. Bovendien, en nogmaals in de mate dat er al zou worden aangenomen dat er sprake zou zijn van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, blijkt uit alle voorliggende gegevens ontegensprekelijk dat de verzoeker wist (of behoorde te weten) dat zijn (illegale) verblijfssituatie tot gevolg had dat het voortbestaan van dit gezinsleven in België van bij het begin precair was.

Uit de tweede bestreden beslissing blijkt geen disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoeker enerzijds, die *in se* erin bestaan om zijn vermeend gezinsleven verder te zetten in België hoewel hij niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de Vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.2.3.3.3. Waar de verzoeker in het tweede middelonderdeel de schending aanvoert van artikel 6 van het EVRM, kan worden verwezen naar wat *supra*, onder punt 4.1.3.2.3., reeds werd uiteengezet.

4.2.3.3.4. De verzoeker verwijst in het derde middelonderdeel naar enkele krantenartikelen, gevoegd bij zijn verzoekschrift en een Belgisch reisadvies en laat gelden dat Boko Haram nog veel terreur zaait in Nigeria, waar de afgelopen maanden veel terroristische aanslagen plaatsvonden met heel wat doden tot gevolg.

De verzoeker werpt op dat de verwerende partij de situatie in zijn land van herkomst niet heeft onderzocht. In de tweede bestreden beslissing wordt evenwel overwogen dat de asielaanvraag van de verzoeker negatief werd afgesloten, waaruit wordt geconcludeerd dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Hoe dan ook wordt erop gewezen dat de tweede bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt en nog minder een verplichting voor de verzoeker om terug te keren naar zijn land van herkomst. De tweede bestreden beslissing houdt enkel een inreisverbod in voor het grondgebied van België en van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen en dit voor de duur van drie jaar. Uit de motieven van de tweede bestreden beslissing blijkt dat het inreisverbod is genomen met toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet omdat de verzoeker niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting. De verzoeker kan derhalve niet ernstig voorhouden dat de beslissing een afweging diende te maken nopens artikel 3 van het EVRM.

Ten overvloede kan nog worden verwezen naar wat *supra*, onder punt 4.1.3.2.2., omtrent de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM wordt gesteld.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

4.2.3.3.5. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de tweede bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de tweede bestreden beslissing is genomen, en de artikelen 3, 6 en 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

4.2.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

4.2.3.5. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven

motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de tweede bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de tweede bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

4.2.3.6. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Er is slechts sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige het verleende voordeel te ontnemen (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685, Vermeulen). De verzoeker zet niet uiteen op welke wijze aan deze voorwaarden zou zijn voldaan.

4.2.3.7. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. DE GEYTER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DE GEYTER

D. DE BRUYN